

Proti hujskačem za spoštovanje in pravico

Dve leti obstoja in izhajanja kakega lista v normalnih časih ne pomenita nič posebnega, dve leti »obstoja« v okolnostih, v kakršnih izhaja »Slovenski vestnik«, pa sta omembe in praznovanja vredni. To pa zaradi tega, ker sta dve leti »Slovenskega vestnika« hkrati odraz in zgodovina dveletne odločne borbe slovenskega ljudstva na Koroškem za nacionalno in socialno osvoboditev.

Kakor vsi ostali narodi, ki so prestali številne muke vojne, tudi naše ljudstvo stremi bolj kot kdaj koli za mirom. Samo stalen in trden demokratičen mir omogoča namreč ljudstvu, da zaceli rane vojne in dvigne materialno in kulturno življenjsko raven množic. Izkušnje zgodovine pa kažejo, da je mir mogoč samo v spoštovanju in prijateljskem sodelovanju narodov, ki drug drugemu priznavajo pravico do življenja in svobode.

V razvoju in konsolidaciji volje do sodelovanja med narodi, v borbi proti hujskačem in sovražnikom profašistične enotnosti igra tisk vseh držav in ljudstev odgovorno vlogo. Njegove možnosti in njegove vloge pri ustvarjanju javnega mnenja ni mogoče preceniti. Tisk služi lahko kot najvažnejše sredstvo za politično vzgojo, kot močno orodje za vplivanje na milijone ljudi.

Z verodostojnim osvetlevanjem dogodkov pospešuje krepitev prijateljstva med narodi. In nasprotno s potvarjanjem resnice onemogoča sleherno prizadevanje za sporazum in širi in neti sovraštvu.

Nočemo posegati nazaj v dobo prve avstrijske republike in omenjati hujskaškega pisanja koroškega nemškega tiska: izid vojne in zmaga nad fašizmom sta vsem tem sovražnikom narodnoosvobodilne borbe koroških Slovencev zavezali jezike. Preočite za ves svet so bile ogromne žrtve, ki jih je naš narod položil na oltar svobode. V borbi proti fašizmu dokazana visoka morala in strnjnost vsega našega ljudstva sta podrla stavbo laži in potvorb, s katero so sovražniki koroških Slovencev hoteli skonstruirati svojo pravico do naše zemlje in do teptanja našega človeka.

Toda svet še ni pozabil strašnih muk in trava še ni prerasla grobov naših in padlih junakov - borcev za svobodo, ko so ponovno pričeli z gonjo potvorb in laži proti našemu ljudstvu. Širjenje oblaži proti našemu ljudstvu. Širjenje oblaži proti naši borbi in naših borcih je postalo ponovna posebnost raznih koroških časopisov in njenih pisunov.

Vse do trenutka, dokler nismo imeli svojega lista, jim je bilo obrekovanje lahko delo. Toda s prvo številko »Slovenskega vestnika« so prejeli odločen odgovor. Naše ljudstvo jim od tedaj naprej neprestano odgovarja, da noče manjvredne duhovne hrane, ki okužuje organizem s strupom sovraštva in nestrpnosti prenapetega nacionalizma. Naše ljudstvo smatra tisk kot odraz javnega mnenja. Svoboda tiska mu je svoboda verodostojnega in poštenega poročanja. Zato odklanja vsako hujskanje in zahteva objektivno poročanje, zato z zanimanjem spremlja in s težkimi žrtvami podpira že dve leti svoj list. In pri tem ga ne moti nobeno še tako divje zaletavanje nasprotnikov v »Slovenski vestnik«, ker se zaveda, da je to sovraštvu nasprotnikov našega ljudstva za naš list častno in predvsem znak, da je list na pravilni poti in izpolnjuje naloge, ki jih ima kot »glasilo Slovenske Koroške« vršiti v tem prav odločilnem času.

»Slovenski vestnik« bote odgovorne

Slovensko ljudstvo na Koroškem strnjeno v OF

Tisoči zahtevajo priključitev k FLR Jugoslaviji

Pod Jerberkom nad Vrbskim jezerom je bilo v nedeljo, dne 13. junija, jako živahno. Daleč naokoli je odmevala slovenska pesem in opominjala vsakogar, da je tu slovenska zemlja in slovensko ljudstvo, ki hrepeni po desetletja zaželeni in zahtevani svobodi. Koroški Slovenci, stari in mladi, kmetje, delavci in obrtniki iz okolice Vrbskega jezera, iz Hodiš, Škofič, Kotmare vesi, Bilčova, Št. Ilja, Loge vesi, Gozdanj in tudi iz Celovca so se zbrali pri Kranjcu pod Jerberkom k mogočnemu ljudskemu taboru, ki je bil ena sama zahteva: Koroški Slovenci hočemo biti priključeni k matični zemlji v okviru nove Titove Jugoslavije. Kljub neugodnemu vremenu in nevihti je prihitelo pod Jerberk nad 2500 ljudi, da pokažejo vsem tistim, ki zavestno lažejo, da je Slovencev na Koroškem samo majhna peščica, da smo koroški Slovenci tukaj in da bomo tudi v bodoče živeli na tej zemlji, vendar ne kot sužnji tujcev, temveč kot svobodni ljudje na svobodni zemlji. Da je ravno ta zemlja okrog Vrbskega jezera popolnoma slovenska, kar nam gotovi avstrijski krogi osporavajo, je pokazal že plebiscit leta 1920, ko je kljub krivičnosti glasovanja ravno v teh občinah bila oddana večina glasov za Jugoslavijo. Ljudski tabor v nedeljo pa je pokazal, da ves teror v zadnjih 28 letih ni mogel uničiti nacio-

nalne zavesti slovenskega ljudstva, ki stoji in bo stalo trdno in enotno v borbi za našo popolno osvoboditev.

Ljudski tabor je v imenu Pokrajinskega odbora Osvobodilne fronte za Slovensko Koroško pozdravil tov. Janko Ogris. Na naših ljudskih taborih, je dejal, izražamo zvestobo delu in borbi naših prednikov, ki so se pred 70 leti in pozneje zbirali na prav tako veličastnih taborih z zahtevo po Zedinjeni Sloveniji. Naši nasprotniki, ki stremijo za tem, da nas zbršejo z zemljevida, nam niso dali nobenih pravic. Hoteli so nas poslati v smrt. Že so mislili, da so nas popolnoma uničili, vendar jim to ni uspelo. Zopet se zbiramo na taborih, kot nekdanji naši predniki nedaleč od tod, v Žopračah, spet govorimo in zahtevamo naše pravice. Hočemo jim dokazati, da koroški Slovenci še živimo in se borimo, dokazati jim hočemo, da bomo nadaljevali borbo do končne zmage.

Zadonela je »Pesem o svobodi«, ki so jo zapeli združeni pevski zbori. Zbrano ljudstvo pa je navdušeno pozdravljalo v pesmi postavljeno zahtevo: »Dokler boj ni končan, naprej v borbo za svobodo, za novo Jugoslavijo!« Navdušeno je pozdravilo tudi govornika tov. dr. Mirta Zwittera, ki je govoril o zahtevi, izraženi v »Pesmi o svobodi«.

Za našo pravdo je teklo mnogo krvi

V svojem govoru je omenil predvsem ljudski tabor pred 70 leti onstran Jerberka v Žopračah, kjer je govoril naš postanec Andrej Einspieler ter mnogo drugih preprostih ljudskih govornikov, ki so vsi oznanjali, da hoče Slovenska Koroška k skupni Sloveniji.

Med tem časom pa je teklo mnogo vode po Zilji in Dravi, teklo pa je tudi mnogo slovenske krvi in krvi koroških Slovencev, da bi uresničili zahtevo po Združeni Sloveniji. Vsak dan v tej dobi je bil le borba, borba po stopinji različna. Prej proti črnožolli Avstriji z njenimi krivičnimi cesarji, po prvi svet. vojni, ko je po sto letih prvič zasijala zarja bližajoče se svobode, pa smo se morali boriti proti še bolj stopnjevanemu nasilju

v prvi avstrijski republiki. Pa tudi takozvana druga republika ni nič boljša. Schumy piše danes isto kot pred 30 leti in ponavlja iste podle laži, ki jih je govoril takrat. Ampak ne samo Schumy govori danes isto, temveč vsi avstrijski politiki. Schumy-ju in vsem tem gospodom je naš poslanec France Grafenauer že leta 1912 povedal zgodovinsko resnico: V Avstriji imajo sicer ogromne tovarne za obljube, nimajo pa enega stroja, ki bi te obljube uresničil.

Naš narod ni čakal, da se te obljube uresničijo. Prijel je za orožje. Na teh hribih so se borili naši partizani proti fašizmu za svobodo slovenskega ljudstva, medtem ko so Schumy in njegovi pajdaši sedeli za pogrnjenimi mizami.

Ljudski tabor je naša tiskovna konferenca

Ko je imel pred par dnevi »Slovenski vestnik« na Dunaju tiskovno konferenco, so reakcionarni pisuni zagnali krik, zakaj ne napravimo tiskovno konferenco v Celovcu. Ta naš ljudski tabor je naša tiskovna konferenca, kjer povemo tem gospodom tukaj na koroških tleh, kaj mislimo. Lahko jim povemo, da nimamo svojih pravic, da ni na Koroškem slovenskih učiteljev, za slovensko mladino ni slovenskih učnih knjig, lahko jim po-

vemo, da po treh letih slovenskim izseljencem še niso popravili prizadejane škode, lahko jim povemo, da mladinska organizacija Zveza mladine za Slovensko Koroško, ki je nastala v narod. osvobodilni borbi, še ni priznana in da avstrijske oblasti prepovedujejo njene sestanke in zborovanja. V obraz jim povemo, da ovirajo razvoj slovenskih gospodarskih organizacij, ko so zopet razpustili 16 slovenskih zadrug in zabranili obrt za JUGOZO v Sinče vesi. Vse to koroški gospodi lahko povemo na koroških tleh, ker mi nimamo strahu pred tiskovno konferenco in pred resnico v svetu. Nikoli ne bomo dovolili komur koli, da bi govoril v našem imenu, ne Ferlitschu, ne Wedenigu in ne Schumy-ju.

Svet je slišal odjek naših partizanskih pušk in ve, da na Koroškem ni več mo-

goče s policijo in drugimi sredstvi zakriti resnico. Ničesar nas ne bo ustrašovalo. Zmagali bomo prej ali slej, ko bo Slovenska Koroška po zaslugi vseh naših rojakov, ki so trpeli po koncentracijskih taboriščih, ječah in v pregnanstvu, zadihala v svobodi. Jamstvo naše svobode pa je v dobrih rokah. Našo borbo podpirajo vsi jugoslovanski narodi, z našim maršalom Titom na čelu, podpirajo jo vsi slovanski in drugi svobodoljubni narodi, podpira jo prvobornilnica za pravice malih in zatiranih narodov Sovjetska zveza.

Ob koncu svojega govora je tov. Mirt Zwitter dejal: Ta tabor je mogočna manifestacija koroških Slovencev, je pravi odgovor papirnatim člankom Schumyja in drugih, ki ne bodo dosegli, da bi se ta »mala peščica« koroških Slovencev še dala ustrašovati. Nikoli ne bodo z nami več barantali! Svojo usodo in bodočnost si bomo svobodno kovali sami.

Kakor pravi pesnik: Ni sedem domovin, ne šest, ne pet in tudi ne tri. Je samo ena, s krvjo in smrtjo naših žrtev posvečena! Ena sama domovina nam je vodilo k zmagi in svobodi v naši Jugoslaviji.

Navdušeno so zbrani pozdravili govor in kliči maršalu Titu in novi Jugoslaviji so se slišali daleč naokoli. Tudi pesmi »Hej brigade« in »Hej tovariši«, ki jih je zapel pliberški pevski zbor, sta napravile globok vtis. Na Slovenskem smo mi gospodar in ne bomo dopuščali tujcu, da bi nam kvaril našo slovensko s krvjo prepojeno zemljo. Odobravanja ni hotelo biti konec, ko so pevci zapeli »Hej tovariši, zdaj na delo vsi, za svobodno Slovenijo!«

Na slovenski zemlji smo mi gospodarji

Nato pa je govoril tovariš Blaž Singer o gospodarskih vprašanjih Slovenske Koroške. »Prost mora biti, prost moj rod, na svoji zemlji svoj gospod!« Te besede Simona Gregorčiča so postale geslo na vseh ljudskih taborih, ki so se vršili v teku zadnjih 80 let po naši zemlji in so naše geslo tudi na današnjem taboru. Vsa zadnja desetletja so nam germanizatorji in potujčevalci naše zemlje izpodkopavali tla ter nam kradli slovensko zemljo. Razmetavali so zato milijone, ki so jih znali prigrlojufati s sleparijami in oderuštvo. Vendar enotnosti našega kmeta in delavca ter njihove volje do življenja niso mogli uničiti.

Prišel je naš največji tabor, ki je trajal tri leta — naša narodnoosvobodilna borba. Na tem taboru sta govorila naš kmet in delavec s puško v roki kot partizana in vnovič pokazala, da je ta zemlja slovenska. Postavila sta mejnike naše zemlje tja, kjer so živeli in še živijo Slovenci. V tej borbi smo si pridobili nazaj vse, kar so nam ukradli: nasilno odkupljene kmetije, ukradeno lastnino naših izseljencev, gozdove in pašnike, uropano imetje naših zadrug, slovenske šole, slovensko besedo v uradih in cerkvah. Nikdar nismo hlatali in si ne lastimo tuje zemlje, vendar zemlja, za katero se je prelivala kri našega naroda, kjer so začrtali mejnike naši partizani (Nadaljevanje na 2. strani.)

UTRINKI IZ TISKARNE

Dve leti že izhaja naš list Slovenski vestnik, ki si je pod velikimi težkočami priboril pravico, da sploh sme zahajati med naše ljudstvo. Luč sveta je zagledal na Dunaju, ker mu na Koroškem niso hoteli dati pravice do življenja. Skoraj 20 mesecev je moral živeti daleč od svoje prave domovine, od svojega ljudstva. Letos se mu je končno posrečilo, premostili vse ovire in zapreke ter priti na domača tla, na koroško zemljo. Za vse koroške Slovence je bil to praznik in ko je izšla prva številka v Celovcu, so mnogi dejali: zdaj je šel pravi list!

Seveda so nas čakale v Celovcu spet nove težave. V tiskarni ni bilo še vse pripravljeno, kot bi bilo potrebno. Tudi pravih prostorov za uredništvo še nismo imeli in manjkalo je še marsikaj. Toda, kakor pravi pregovor: v slogi je moč! smo tudi mi s skupnimi močmi prebredli vse ovire in v kratkem času se je pričelo spet načrtno delo.

S stavi smo postali v najkrajšem času dobri tovariši, čeprav je prišlo včasih, posebno v začetku, do manjših ovir. Kmalu smo spoznali lastnosti posameznikov in zdaj si pomagamo preko vsake težave.

PRI NAŠIH STAVCIH

Vroče popoldne. Posebno v tiskarni je neprijetno vzdušljiv zrak. Glasna pesem strojev se sliši daleč naokoli. Pri enem izmed strojev sedi naš stavec Maksi. Pot mu lije po obrazu, da komaj še vidi rokopis pred seboj. Včasih se začne jeziti, ker je dobil slabo napisan rokopis, ki ga mora staviti.

»Ali je bila Mička spet slabe volje, ali pa ji je pisalni stroj nagajal?« se vpraša začuden. »Tega vendar nisem vajen, ker drugače mi prinese vedno čist material.«

Franci, ki razmetava strani stare številke, pa se mu smeji. »Ne smeš se jeziti, to škoduje lepoti,« mu pomirljivo svetuje. Ta dobri nasvet spravi tudi Maksija v dobro voljo in spet pridno stavi.

Ko prinese Mička rokopis, jo vpraša Maksi, zakaj je tako slabe volje in ali spet misli na dunajske doživljaje. Ona mu pa, kakor po navadi, odgovori: »To tebe prav nič ne brigaj! Ti si predrzen, ali veš, da si predrzen?« Toda smejati se mora tudi sama, ko pogleda Francija, ki se drži za trebuh od smeha. Dobra volja pri Maksiju ne traja dolgo, kmalu

se spet razburi in prične skakati okrog stroja.

»Kaj pa ti je, da se spet razburjaš?« ga mirno in na skrivaj škodoželjno vpraša Franci.

»Vprašuješ, zakaj se jezim. Kako bi se ne, ko mi pa ta pr... stroj nagaja. Saj pravim, da ne smejo drugi k stroju, ki se ne razumejo nanj. Vsakega bom zapodil, ki bo vtikal svoj nos v stvari, ki ga nič ne brigajo.«

Nekaj časa še brunda in se jezi, nato pa začne mirno popravljati stroj.

Medtem je Franci razmetal strani in vse pripravil za »lomljenje«. Že šteje stolpce in se vprašuje, ali bo dovolj za 4. stran, ki naj jo danes »zlomi«. Na tistem seveda upa, da bi še kaj manjkalo in bi lahko šel domov. Toda komaj si je na tistem priznal, kaj ga teži, že pridem z ostalim rokopisom iz uredništva.

»Zdravo, Maksi in Franci! Kako se imata, sta se spet jezila?« pravim prav mirno, čeprav vidim nagubano čelo pri Maksiju in žalostne oči Francija, ki si misli: danes pa nič ne bo z mojo Magdo, bom moral delati! Končno se oba pomirita in začnemo lomiti 4. stran. Medtem ko popravljam stolpce, stavi Franci naslove. Zamislim se v branje, toda kmalu me zmoli Franci z vprašanjem:

»Ali podnaslove lahko postavimo na stroj?«

»Zakaj naenkrat na stroj, ko smo jih vedno na roko stavili?«, ga vprašam.

»Veš stvar je taka: ne morem vzeti večjih črk in pri malih je težko napraviti kljukce na »š«, »č« in »ž«. Saj Maksi lahko »verzalko« postavi.«

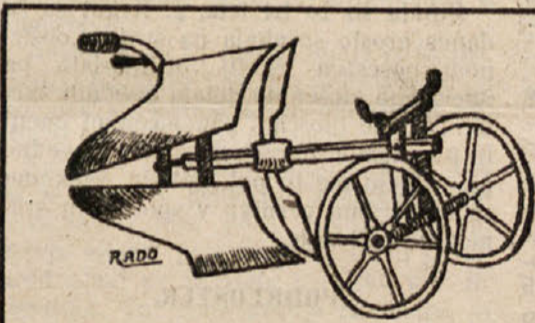
Mirno mu odgovorim: »Franci, danes imamo vendar dovolj časa, zato lahko postaviš vse naslove na roko, čeprav je malo težje. To tudi lepše izgleda, kot pa na stroj postavljeno.«

Tako hitro ga ne morem prepričati, na vse zadnje pa vendar napravi, kar sem mu svetoval. Medtem je postavil Maksi še ostale stvari in kmalu smo gotovi s stranjo. Hitro jo preberem, Maksi jo »skorigira« in nato gremo domov.

BORBA ZA NASLOVE

»Petek je slab začetek« pravi pregovor. To pride tudi za nas v poštev, ker moramo ravno danes, imamo namreč petek, zlomiti 3 strani. Ker pa nesreča nikdar ni sama, nam manjka tudi še del rokopisa za tiskarno, ker se urednik še ni odločil, katerega izmed kopije dopisov naj najprej objavi. Sicer je še zgodaj zjutraj, toda Franci je postal že nestrpen. Seveda Franci preveč črno gleda, ampak vseeno takoj vzamem zadnje liste in jih nesem v tiskarno.

V nekaj minutah sem že tam in obeima, Franciju in Maksiju, se odvali kamen od srca. Zdej gre delo hitro naprej.

JUŽNOKOROŠKA GOSPODARSKA ZADRUGA

Dobavlja:

stroje, motorje, poljedelsko orodje ter nadomestne dele, domače izdelke in vse ostale gospodarske in gospodinjinske potrebsčine

Poslovalnice so:

v Pliberku, Globasnici, Železni Kapli, Sincu vesí, St. Janzu, St. Jakubu v Rozu, Skoficah, Lipi-Vernbergu in v Podravljah.

NA CESTI

MIŠKO KRANJEC

Bila je pomlad. Nekoliko hladna, blatna, celo s snegom; zapoznala, utrujena pomlad, z bledim, mrtvim soncem. Druge kratki ob tem času so bile že ptice pri nas. Druge kratki so ljudje ob tem času zapustili hiše, starci so se greli na soncu, otroci so se igrali po zelenečih vrtovih, odrasli ljudje pa so delali po polju. Druge kratki so že cvetele mnoge rože. Zdej so cveteli samo beli zvončki, nabrekli so se mačice po vrhah in vzcvetel je dren. Ampak travniki tam za Karlovcem, travniki pri Vodostaju pri Kolpi, tisti močvirnatí kraji so bili še orumeneli kakor jeseni; bili so blatni in mrtvi. Samo kje za gozdom, kamor je moglo posijati toplejše sonce, je ob trahnečem jelševem panju pognala zelena trava. Ena sama orumenela ravan z mlakužami in jarki, po katerih se je cedila rjava voda. Ceste so tonile v vodi in blatu, jarki so brez mostov tekli čez nje. Njive so bile rjave, puste in mrtve, kakor da že več let ni stopila na nje človeška noga, da jih že več let ni preobrnila človeška roka z motiko. In drevje je bilo golo, sivo, žalostno kakor najbolj žalostna pesem. Sive in puste so bile ob blatnih cestah stoječe hiše. Tiste lesene, nenasmazane, nepobeljene hiše, hiše iz sivih, starih tramov, tramov s črvojed-

no, hiše krite s slamo, ki je v letih postala prav tako siva, mrtva. Nerodne, visoke hiše, kjer so spodaj hlevi, na vrhu stanovanja, v kateri je treba štorkljati po strmih lesenih škripajočih stopnicah.

Vse ena sama mrtva rumenina, vse hladna težka ilovica, vse ena sama siva. Nad to žalostno podobo se je razpelo nekam mrtvo nebo s hladnim soncem. Samo v nedeljo za mašo so zavetele ceste, ceste po vaseh in ceste prek travnikov in polja k fari, ko so kmečka dekleta v svojih snežnobelih krilih ter z modrimi, rdečimi oranžnimi in zelenimi predpasniki in s prav takimi bluzami in svilenimi rutami šle k maši. Takrat, se je zdelo, je rahlo dahnila prva pomlad v to pokrajino.

Ampak sivomodre obleke vojakov so preprosto tonile v tej sivini pokrajine. Ta vojska se je zgrinjala v vasi okrog Karlovcem, se pospano vlačila po cestah, posedala po hišah, kadila in kurila pred hišami, kjer si je kuhala obed in večerjo, se vozila z bosanskimi voliči na starih, slabih bosanskih vozeh in spet čakala in čakala, rahlo brundala, rahlo prepevala stare pesmi in ni imela v sebi ničesar, kar bi jo držalo, še manj, kar

bi jo gnalo. Bila je naša vojska, bila je mrtva vojska. Bila je premagana vojska in razorožena, še preden je sovražnik prestopil mejo... Zato, ker je bila izpodjedena, ker je bila prevarana in izdana, razorožena, še preden je videla sovražnika, in predvsem zato, ker je izgubila vsako vero, ker je izgubila vero v tisto, v kar bi morda še lahko verjela; zato ker se je z zlaganim rušilo tudi resnično. Nove vere pa še ni bilo, ker se je novo, dobro, še dušilo pod lupino staroga, ki se je sesedalo nanj. Država je umirala za ranami in boleznijo zlaganosti in prevar, dokler se naposled ni zrušila.

Še danes vidim vso bedno podobo v žalostni pomladi na močvirjih ob Kolpi za Karlovcem, na tisti rjavi ilovici, na tistih orumenelih travnikih, na tistih sivih cestah, med tistimi sivimi vasmi. Vidim brezkrayne kolone Zagorcev, Podravincev, Medmurcev, Prekmurcev, Štajercev in drugih, zdej po cestah, raztegnjenih vse tja do Zagreba, do Varaždina, do Prekmurja in na Štajersko, in prav gotovo podobno po vsej državi; in vidim, kako se te kolone razbito razhajajo po travnikih, poljih, po gozdovih. Po cestah kolone, po travnikih in poljih razkropljeni posamezniki z narobe obrnjenimi šajkačami na glavi. In te narobe obrnjene šajkače z belo novo podlogo, znakom predaže, so bile od daleč podobne belim zvončkom po gozdovih, ki so tedaj najbujnejše cveteli. In ti ljudje z narobe obrnjenimi kapami, ti

Najprej zlomimo 3. stran, pri kateri Franci nima dosti opravka, ker ni naslovov, ki bi jih moral staviti na roko. Ko je stran prebrana in popravljena, gremo na kosilo.

Po kosilu pomaga Frko pri popravljajanju. Franci je postavil že vse naslove za prvo stran, toda pozabil je vprašati, če so že dokončni. Izkaže se, da moru postaviti nekatere še enkrat, kar ga spravi ponovno iz ravnotežja. Frko mu prigovarja, naj se ne jezi in s tem izgublja čas, temveč jih hitro postavi. Ker je Franci tudi malo svojeglav, ne gre brez daljšega prepričevanja o nujnosti spremembe.

Prva stran še ni zlomljena, ko že pride Peter in vpraša, kdaj bomo gotovi. »Franci, zakaj si pa danes tako počasen? Ali naj grem spat in pridem jutri zjutraj «pregat?«, ga vpraša šaljivo.

Naš Franci pa danes ni sprejemljiv za take šale in vrže neprijazen pogled na Petra. Seveda se mu moramo vsled tega vsi smejeti, s tem ga prisilimo, da se tudi on smeje.

V tem trenutku zazvoni telefon in Hubert pokliče: »Frko, pridi sem, Helga te kliče!«

Frko postane nenavadno rdeč v obraz in hiti k telefonu. Ker nočemo biti indiskretni, se obnemo proč in se delamo kot bi ne slišali dokaj »zanimiv« pogovor. Najprej se znajde Maksi, ki je najstarejši med nami in že srečno poročen.

»Franci, ali boš postavil parolo za prvo stran na roko?« ga vpraša. Franci precej dvomljivo pogleda Maksija, nato pa mene, kakor bi hotel reči: ali to resno misliš. Že v naprej vem, kaj bo spet prišlo in ga pomirim rekoč:

»Kar potolažen bodi, danes jo bo postavil Maksi na stroj, ker je precej dolga.«

Hvaležno me pogleda, nato pa pridno nadaljuje s svojim delom. Kmalu je prva stran gotova in Peter jo odnese »pregat«.

Tudi z zadnjo stranjo smo kmalu gotovi, toda ura je tudi že 20 minut čez pet. Ob petih bi morali končati, ker pa včasih ne gre vse tako hitro, moramo delati »nadure«. Že prihajajo tovariši, ki delajo ponoči za drugi list. Čudijo se, ker smo mi še v tiskarni, toda nekaj šaljivih besed zadostuje, da jih spravim v dobro voljo. Hitro pospravimo naše stvari in se poslovimo. Spet je ena številka napravljena, ponoči jo bodo tiskali in zjutraj gre na teren, med naše ljudstvo, ki jo že težko pričakuje. Vsi smo za danes končali naše delo in zadovoljni odhajamo domov.

Rado Janežič

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Franc Petek, Velikovec. Glavni urednik: Dr. Franc Zwitter; odgovorni urednik: Franc Ogris, oba Celovec, Salmstrašče 6, uprava: Celovec, Völkermarktler Straße 21. Dopisi se naj pošljajo na naslov: Celovec (Klagenfurt), Postamt 1., Postschleissfach 272. Tiska: »Kärntner Volksverlag G. m. b. H.«, Klagenfurt, 10.-Oktober-Straße 7.

(Dalje)